

"אין זה עוול כלל למנוע הריון מרצון..."

דאיון מיוחד

עם ד"ר יוסף אשרמון

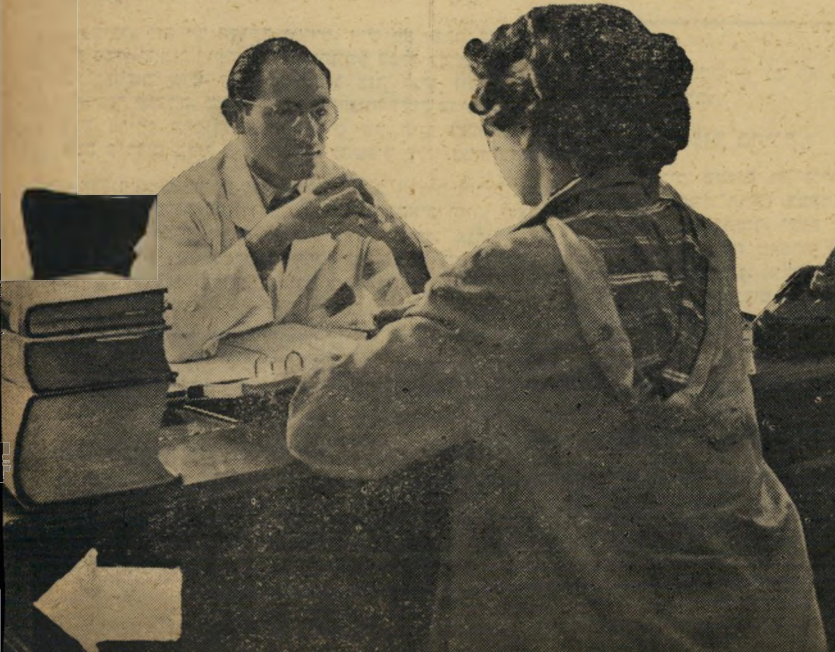
על

הפלות מלאכותיות

הבעיה היא ישנה נושנה: צעירה נכנסה להריון, אין לה האפשרות להינשא לאב המיוער. יתכן גם שהיא נשואה, ומצבה הכלכלי או החברתי אינו מאפשר לה — לדעתה — לדדת. היא הולכת לרופא. היא רוצה בהפלה מלאכותית. מה תהיה תשובת הרופא? "לא!" — אומרים החוקים כמעט בכל ארצות העולם. אולם הרופא, המבין את המצב, אומר לעתים קרובות מאד: "כן!"

לא מכבר נתעוררה הבעיה בכל חריפותה בשווייץ. בכמה מן הקאנטונים קיימת אפשרות חוקית לבצע הפלות מלאכותיות, והדבר נמסר לשיקול-דעתם החפשי של רופאים מסוימים. הללו נתנו את הרשות כמעט באופן אוטומטי, משכו לעירם נשים הרות מכל קצות העולם.

ההנחה שהפלה אינה גורמת נזק לבריאות הפכה למחלוקת רצינית בין הרופאים החשובים בעולם. בשנת 1920, בימים הראשונים של המהפכה הסובייטית, החליטה ממשלת ברית-המועצות, לפי הצו של הקומיסאר סאמאשקוב, להתיר הפלות מוטעמים סוציאליים. בזאת הלכה בדרך בה דגלו כל התנועות הסוציאליסטיות, שהצדיקו את הסדרה-הלודה. אולם כעבור שבע שנים, בקונגרס הכלי-סובייטי הראשון של רופאי-נשים בקיוב, הכריז הרופא נארינשטיין: "140,000 הפלות המבד צעות על-ידינו כמשך שנה הופכות 140,000 נשים לנכות!" בארץ-ישראל המנדטורית, וכמדינת-ישראל, לא הוכרעה השאלה מעולם. אמנם קיים חוק האוסר על הפלות וקובע עונש חמור למבצעים, אולם קיימת הסכמה כללית להתעלם ממנו: הרופאים סבורים שהחוק טפשי, מפירים אותו כמעט בגלוי; המחוקק עצמו נמנע מלבצע את החוק. שינוי החוק באופן הגיוני, המתאים למציאות החברתית, לצרכים הרפואיים ודהשקפת-עולם מתקדמת, אינו בא כלל בחשבון: הגוש דרתי בכנסת, כמו האפיפיור ברומא, היו מתנגדים לכך. התוצאה של מצב אכסורדי זה היא מצביה-הפקר: החוק קיים ואינו מקוים, חברה הכבדה רצינית של אמצעי-המניעה. ההפלות המלאכותיות מובצעות תוך הסכמה כללית. הצד החיובי הוא כי ניתוחים אלה נעשים כמעט כלי יוצא מן הכלל על ידי מומחים, בתנאים רפואיים מצוינים, בעוד שבארצות רבות גרם האיסור החמור נשטת-הפקר לשרלטנים. אחד האנשים הלוחמים בעקביות במצב זה הוא ד"ר יוסף אשרמון, האיש התופס את המלחמה הראשון בין 300 רופאי-הנשים בישראל. הוא גילה כמעט במקרה את הקשר בין ההפלות המלאכותיות ובין עפרות האשה. שעה שעסק בחקירה אחרת. מאז הוא התריע בהתמדה נגד המצב השורר בישראל.

ארצות הברית יהודון בשם שיין

הטירון שיין? אינו יודע איהו. הוא קיבל פאס והסתלק. נאנח מפקד מחנה האימונים בפורט-דיקס, באונו העתונאים שהצטופפו בחורו. מתוך דבריו אפשר היה להסיק שה"מפקד לא הצטער כלל על העדרו של הטור"א.

העתונאים קפצו לתוך מכוניותיהם, דהרו לזירתו הניו-יורקית המפורסרת של הטוראי בני ה-26, אך גם שם לא נמצא. דויד שיין, ש"היה גיבור השבוע בארצות-הברית, נעלם ב"אורח מסתורי.

הסמל ניקה רובה. גבורתו של ה"טוראי שיין לא נקתה במחיר של דם וזיעה. להיפך, הוא חי את החיים אשר כל טוראי בעולם חולם עליהם: מפקד-הכיתה הציע מיטתו, הסמל ניקה את רובהו. שעה שחבריו זחלו בין הקוצים כדי ללמוד אי"ש לילה, הסתובב הטוראי שיין, בנו של בעל בית-מלון גדול במיאמי, במועדוני-הלילה של הערים הסמוכות.

מה הפך את שיין לאישיות כה ידועה, את שמו לקללה בחדרי-האוכל של כל קציני צבא ארצות-הברית בים, ביבשה ובאוויר? ידידותו עם יהודי צעיר אחר, בשם רוי כהן. כי כהן הוא במקרה, החוקר הראשי של ועדת הסנאט טור ג'ו מק-קארתי. כהן העסיק את שיין. כשגויס שיין, הציף כהן את הצבא בדרישות לתת לו הקלות.

אותו זמן היה צבא ארצות-הברית נתון ב"מצב מלחמה, לחם קרב-נסיגה נואש נגד ה"נאטור, שהחל לצוד מכשפות קומוניסטיות דוקא במתנה (העולט הזה 855). הגנרלים לא הבינו מדוע עליהם לפנק את הטוראי

טוראי דויד שיין מי אמר "מי?"

שיין, שעה שהטוראי כהן ממרר את חייהם. הם פנו רשמית לסנאטור. הסנאטור הכחיש את הכל, צעק: "סחיסה!"

צמד-חמור. המיוחד במצב היה כי המע"רכה נגד שיין, כהן ושות' גרמה לגל של אנטישמיות, ואילו ג'ו הפיקח הופי הפעם, כמג על היהודים.

היה זה דבר רצוי מאד, למענו: כי כמה שבועות לפני כן גילה עתון זרז את הקשר בינו ובין מפעל-תעמולה פאשיסטי אויר ה"מתקיים על כספי מיליוני-הננט הסקססי האנט. והמפיץ בשיטתיות ספרות גזענית אנטי-שמיות. מפעל זה, גידף את רוזבלט ואת היהודים, שיבה את אדולף היטלר ואת ג'ו מק-קארתי. כל תחנות השידור והטלביזיה העמידו לרשותן חינם את שעות-השידור. הן פחדו ממחלקת השידור הממשלתית, שבראשה עומד אדם שהוא, במקרה, חסידו הנלהב של ג'ו מק-קארתי.

לא פחות מזור היה כי דויד שיין וחברו גרמו לרגש אנטישמי דוקא בחוגים הליב-רליים המתקדמים ביותר. דמותו של היהודון המשתמש בג'ו בפרוטקציה, יכולה היתה להרגיז כל אדם גורמלי. אפילו בכרי"טניה ובצרפת גרם הצמד-חמד כהן-שיין ל"התמרמרות כללית, שעה שערך לפני כמה חודשים חקירת-בוק כדי לחקור את הנאמנות

קאיים הושמצו קשות, החלה "שריפת-הספ"ריים" הגדולה בספריות האמריקאיות מברלין עד תל-אביב. גם אנשים הגונים יכלו להרשות לעצמם, הפעם, לקלל את ה"זידיים" אחרי מעשה זה.

היה זה איפוא הגיוני כי דוקא הטוראי שיין יהפך לסמל המאבק המכריע בין הצבא לבין מק-קארתי. השבוע הופעל תותח גדול במא"בן זה: הגנרל החשוב ביותר בארצות-הברית, הנשיא אייזנהואר בבית הלבו, גינה את מק-קארתי ברורות. לרבים נדמה היה שזה קצת מאוחר מדי: ג'ו מק-קארתי נראה כיום חזק מדי אפילו בהשוואה לאיש שניצח את היטלר.

דומיניק סוף טוב, הכל טוב

מחברי-אופרטות ומחנות היתוליים אהבו תמיד להציג את גיבוריהם כדיפלומטים צעירי-רים בחוץ-לארץ, שכל עבודתם היתה לאוץ מחיקה של אהובה אחת לחזרה-המיטות ב"ארמונה של אהובה אחרת. אולם החיים אינם בדיוק כך: רוב הדיפלומטים הצעירים אינם בים רכונים מאחורי ערימות של נייר, משת"עממים ליד מארחות זקנות ומשמעמות ב"ארוחות רשמיות.

סגור פורפירו רובירוזה לא היה מעולם איש כזה. מרוצי סוסים, מועדוני לילה, מס"עדות בינלאומיות — בהם מצא את יעורו ה"אמיתי. אמנם, הוא לא נולד בגן-העדן. אביו היה גנרל קטן ברפובליקה הדומיניקנית ה"קטנה, אשר מול חופי אמריקה. אולם אלו הים נתן ל"רובי" יתרון עצום: קומה גבוהה, שערות שחורות חלקות, פנים עדינות המת"חרות עם פניו של צ'ארלס בויה וכשרון לחזר אחרי נשים יפות.

בת הדיקטטור. רובי ידע כיצד לנצל הזדמנות. היא באה אליו בדמותה היפה של פלור דה-אורו טרוחילו, בתו של הדיקטטור הדומיניקני. הוא התחתן, התגרש, קיבל מגוי לצירות הדומיניקנית בפאריס. היתה זאת ה"התחלה.

מאז לא יצא רובי מכותרות העתונים ה"צהובים. הוא נשא לאשה את השחקנית דני"אלה דאריה, התגרש, נשא לאשה את דוריס דוק קרומבל, היורשת העשירה ביותר ב"עולם, התגרש. מאז, עשן זמן רב, לא טרח אפילו להתחתן: הוא נתגלה בחדר-השינה של נשים ושואות בעלות מעמד בינלאומי הופיע תצי תיזטר פעמים כעד במשפטי גירושין סנסציוניים.

בשנה האחרונה החל מופיע, במקרה, בכל מקום שם הופיעה, לפניו, שחקנית הקולנוע זא"ז גאבור. העתונים בישרו את נשואיהם הקרובים של השניים. העובדה שזא"ז גא"בור היתה אז נשואה עם אדם אחר לא הפריעה לאיש.

ששה חדשים. אולם לפתע קרה משהו. מבטו של רובי ננעץ בפניה — ואולי בכיסה — של בארבראה האטון, היורשת הנודעה של אוצר חנויות הכל-בו האמריקאיות. בארבראה היתה נשואה, קודם לכן, לשני נסיכים, לדוכס אחד ולשחקן הקולנוע קארי גראנט. לבה היה שבור. רובי ניגש לתקן אותו בחפ"זון.

יום לפני הנשואין קרה מקרה מעצב: זא"ז גאבור הודיעה שזה עתה ביקש אותה רובי להינשא לו, השמיץ באוניה את בארבראה ארוסתו. כשסיברה זא"ז להיענות לו, כך סיפרה, הנחית מכה אדירה על עיניה ה"ימנית. הפצע עוד נראה היטב, זא"ז הצטל"מה כשפט שחזר על עינה.

אולם השערוריה לא הועילה. רובי התחתן עם בארבראה חסרת-הברק. הפעם לא עישן אפילו בשעת הטכס, כפי שעשה בפעם קוד"מת. בארבראה היתה מאושרת. היא היתה משוכנעת לגמרי כי רובי לא נשא אותה כדי לזכות בכספה. "רעיון טפשי ומגוחך", אמרה.

אפשר היה לקחת כי קדושת הנשואין תש"תיק את זא"ז. אך להיפך, היא ניפנפה את תמונת הזוג הכמעט-צעיר, השמיצה אותו בחריפות. "ראו, מה אומללים הם נראים," ימרה לעתונאים. "אני אוהבת את בעלי. רר בי אוהב אותי. בארבראה אוהבת את רובי. אך מי אוהב את בארבראה? אני נותנת להם ששה חדשים!"

המקום השני. זה היה בחודש ינואר. מאז עברו חדשים, בהם הצליח רובי לזכות במקום השני במרוץ מכוניות. השבוע, בטכס ענינו בכפלא, המזנת מוכר-בנו ברוכב-ה-